

[Oluf Pedersen.]

anden måde, nemlig alene mod den falske købekraft; derfor foreslog vi bortfald af tilskud fra staten, øget liberalisering med det formål at få købt billigst muligt i udlandet og undgå udbytning herhjemme, standsning af statens udpumpning af penge gennem Marshallån og byggelån og inddragning af den samfundsskabte jordværdistigning ved 1 pct.s statsgrundskyld. Jeg minder om, at vi blev afvist. De fire gamle partier enedes om at gå skattevejen.

Selvom disse store, nye skatter ikke kom, fordi staten manglede penge, havde de desværre skatternes sædvanlige virkning: de drev pristol, lønninger og omkostninger i erhvervslivet op, og de medførte øgede offentlige udgifter, så der hurtigt blev brug for at udskrive mere i skat. Vort skattesystem er så viseligt indrettet, at skatterne i stort omfang kan overvæltet. De rigtig rige betaler sjældent skat, men iøvrigt får de fleste borgere her i landet skatterne refunderet, og så er der andre, der må betale dobbelt. Jo højere skatter, vi får, jo højere bliver den offentlige udgift, og jo flere skatter skal der så til for at dække udgiften. Jeg regner med, at når vi har offentlige udgifter på ialt 6 milliarder kr., skyldes ca. halvdelen af udgifterne skatterne. De andre 3 milliarder kr. bruges til dækning af udgifter, som skatterne selv har forvoldt. Jeg har ligesom set antydninger af, at dette, som jeg har været inde på før, også er ved at gå op både for den forhenværende og for den nuværende finansminister.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har selv sagt, at for at dække en offentlig udgift skal der udskrives henimod det dobbelte i skat, og den højtærede nuværende finansminister søgte sidste forår at hindre en udgiftsstigning som følge af skatteudskrivningen ved at forære hele befolkningen sparebeviser, som de selv er garanter for. Jeg gad vide, om ikke det var en idé for den højtærede finansminister at afskaffe alle skatterne og så give os sådan nogle sparebeviser i stedet for. Det ville være en helt salomonisk løsning. Men ordningen med sparebeviserne er nok lavet for at vildføre befolkningen. Forøvrigt er problemet interessant. Man må efter dette kunne sige, at når statsfinansieringen f. eks.

koster os $\frac{1}{2}$ milliard kr., skal der for at dække den udskrives skatter på 1 milliard kr., og når militæret koster 1 milliard kr., skal der for at dække den udgift udskrives 2 milliarder kr. i skat.

Er man klar over, at et sådant skattesystem skaber prisstigning og inflation? Man har fra så mange sider i den senere tid — og jeg tror endda, det høje folketing har nedsat et stort udvalg til at drøfte det — været inde på, at der burde laves en samlet ordning til modvirkning af prisstigninger og inflation. Det er jo ikke de prisstigninger, der sker ude i verden, der bevirker inflation. Det er heller ikke det, at lønningerne herhjemme reguleres i forhold til prisstigningerne, som skaber inflation. Nej, det er skam politikerne, der skaber inflation og forringer pengenes værdi, det er hos medlemmerne af det høje ting og hos regeringen, ansvaret ligger, og derfor er det naturligt, at man prøver på at gøre op, hvordan virkningerne har været af den politik, som de fire gamle partier enedes om i 1950—51, og som jeg mener var en stor, skæbnsvanger fejltagelse.

Her noterer jeg med en vis tilfredshed, at vi ikke stod ene i retsforbundet med dette synspunkt. Jeg ser, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen på venstres landsmøde forkyndte, at den finanspolitik, som hans regering førte under det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens ledelse, var man nu færdig med, idet han højtidelig erklærede, at han ikke mere troede på den beskattende, regulerende og fordelende politik.

Dette tyder på, at det vel ikke var helt tilfældigt, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i foråret stod alene sammen med socialdemokratiet og det radikale venstre om den nye valutariske tøjskat. Spørgsmålet er så, om det ærede medlem er en sinke, der ikke har kunne vinde med, eller om vi nu i løbet af kort tid opnår at se, at også det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen render fra troen på skatter. Vi glæder os naturligvis over den tale, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen holdt, og hvori han med landsmødets tilslutning bl. a. krævede besparelser, forenkling, afvikling af restriktioner og fri valutaombyttelighed, alle vore krav fra 1951 på nær et eneste.